

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/16/2022
Identifikačné číslo spisu:	5117011696
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5117011696.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbělského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 28. septembra 2022 v Bratislave o dovolaní podanom obvineným B. Š. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1Tos/51/2021, z 22. júla 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. Š. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3T/148/2017, z 29. októbra 2018, právoplatným a vykonateľným tým istým dňom, bol obvinený B. Š. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, oba spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, pričom výkon trestu mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky.

Okresný súd Žilina uznesením, sp. zn. 3T/148/2017, z 29. marca 2021 rozhodol tak, že podľa § 420 Trestného poriadku za použitia § 419 ods. 1 Trestného poriadku, z dôvodu podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona sa podmiennečne odsúdny B. Š. v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia uloženého rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3T/148/2017, z 29. októbra 2018, právoplatným 29. októbra 2018, osvedčil a hľadá sa na neho, ako keby nebol odsúdený.

Krajský súd v Žiline ako súd sťažnostný na podklade sťažnosti podanej prokurátorom, postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil uznesenie okresného súdu a podľa § 420 Trestného poriadku, § 419 ods. 1 Trestného poriadku, § 50 ods. 4 Trestného zákona vyslovil, že obvinený B. Š. sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia, uloženého rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3T/148/2017, z 29. októbra 2018 neosvedčil a nariadil mu výkon úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Zároveň podľa § 419 ods. 4 Trestného poriadku, § 50 ods. 8 Trestného zákona, § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že okresný súd zistil skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, zabezpečené dôkazy však nesprávne vyhodnotil a dospel k nesprávnemu právnemu záveru o osvedčení obvineného v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. Z vykonaného dokazovania bolo riadne preukázané, že obvinený v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia nevedol riadny život. Vo vzťahu k vedeniu riadneho života v skúšobnej dobe treba rozumieť najmä dodržiavanie právnych noriem, plnenie pracovných, rodinných a ďalších občianskych povinností. Znakom riadneho života je i beztrstnosť, hoci nemusí sama osebe znamenať, že podmiennečne odsúdený vedie riadny život, a naopak. Dôvodom na rozhodnutie, že trest, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, sa vykoná, je nielen skutočnosť, že podmiennečne odsúdený spáchal v skúšobnej dobe ďalší trestný čin, ale aj skutočnosť, že inak nežil riadnym životom, alebo nevyhovel uloženým podmienkam. Jedným zo základných znakov riadneho života je dodržiavanie právneho poriadku, ako vo svojom odôvodnení napadnutého rozhodnutia poznamenal aj súd prvého stupňa. Ak podmiennečne odsúdený v skúšobnej lehote závažným spôsobom poruší právne normy, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil.

Sťažnostný súd ďalej uviedol, že podmienka vedenia riadneho života je splnená najmä vtedy, ak podmiennečne odsúdený plní základné povinnosti občana tak v súkromnom živote ako aj voči spoločnosti. Riadny život preto nemožno stotožňovať len s bezúhonnosťou. Aj keď spáchané priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky boli menej závažného charakteru, ich počet bol už signálom, že obvinený v zásade nemá problém s porušovaním právnych predpisov. Podľa názoru krajského súdu nebolo možné bagatelizovať porušenie záujmu na ochrane verejného poriadku, aj keď menej závažného - priestupku, ktorého sa obvinený dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. Sťažnostný súd súhlasil s názorom prokurátora, že porušenie rovnakého záujmu na ochrane pokojného občianskeho spoluzitia pred útokmi narúšajúcimi verejný pokoj a poriadok, ktorý chráni Trestný zákon skutkovou podstatou výtržníctva § 364 Trestného zákona, za ktorý bol obvinenému uložený trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu. Ako vyplýva z vyššie uvedených dôkazov, ktoré mal prvostupňový súd k dispozícii, tieto aj na verejnom zasadnutí vykonal, išlo o protiprávne konanie odsúdeného súvisiace so služobným zákrokom polície. Sťažnostný súd uviedol, že z listinných dôkazov je evidentné, že konanie obvineného si vyžiadalo použitie donucovacích prostriedkov a predvedenia obvineného za účelom zistenia jeho totožnosti. Nešlo len o bežné odmietnutie preukázania totožnosti, ale predvedenie za týmto účelom bolo spojené s použitím donucovacích prostriedkov, ktoré nebolo vyhodnotené ako neoprávnené. Takéto správanie obvineného v skúšobnej dobe voči zasahujúcim policajtom podľa krajského súdu nemožno akceptovať. Následne takéto protiprávne konanie v spojení aj s ďalšími, i keď menej závažnými dopravnými priestupkami, boli dôvodom na vyslovenie, že obvinený sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia neosvedčil a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky vykoná.

Porušením zákona v niekoľkých prípadoch obvinený prejavil ignorovanie jeho podstaty, a to za situácie, že mu plynula skúšobná doba podmiennečného odsúdenia. Takéto správanie krajský súd v súlade s názorom prokurátora vyhodnotil ako nerešpektovanie základného významu a zmyslu podmiennečného odsúdenia a vedenia riadneho života počas plynutia určenej skúšobnej doby.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený B. Š., prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Denisy Mrázovskej (plná moc č. 1. 374 spisu), dovolanie (č. 1. 371 a nasl. spisu), a to z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) a písm. g) Trestného poriadku, ktoré odôvodnil v podstate nasledovne.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku uviedol, že: „V zmysle § 31 ods. 4 Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa ods. 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa a naopak. Moja trestná vec po podaní obžaloby napadla samosudkyňu JUDr. Monike Liptákovvej a bola vedená pod č. k. 3T/148/2017. Samosudkyňa JUDr. Monika Liptáková 17. januára 2018 vydala trestný rozkaz, ktorým ma uznala za vinného a bol mi uložený trest vo výmere 6 mesiacov s podmiennečným odkladom s určením skúšobnej doby 1 rok. Zároveň som bol zaviazaný na náhradu škody vo výške 706,40 Eur, so zvyškom nároku boli poškodení odkázaní na civilný proces. Voči citovanému trestnému rozkazu som podal odpor a medzičasom sudkyňa JUDr. Liptáková odišla na Krajský súd Žilina a vec ďalej prejednávala JUDr.

Hrnčiariková, ktorá ma následne odsúdila rozsudkom. Tá po uplynutí skúšobnej doby na verejnom zasadnutí rozhodla o mojom osvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, voči tomu podal prokurátor sťažnosť a vec napadla na odvolací súd do senátu I Tos, kde bola predsedníčka senátu JUDr. Monika Liptáková a členovia senátu JUDr. Vladimír Kurák a Mgr. Anna Miháliková. Keďže v danej veci súd rozhodoval na neverejnom zasadnutí, nemal som procesnú možnosť vzniesť námietku voči predsedníčke senátu JUDr. Liptákovvej, lebo to, že bola v danom senáte, som sa dozvedel až od svojho obhajcu po doručení napadnutého uznesenia.

V zmysle § 353 ods. 1 Trestného poriadku samosudca môže bez prejednávania veci na hlavnom pojednávaní vydať trestný rozkaz, ak je skutkový stav spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi. V zmysle § 353 ods. 8 Trestného poriadku trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku.

Aj keď následne vo veci na prvom stupni meritórne rozhodla sudkyňa JUDr. Silvia Hrnčiariková, mám za to, že ak JUDr. Monika Liptáková ako samosudkyňa vydala v tejto veci trestný rozkaz, naplnila podmienky vylúčenia sa v rámci odvolacieho konania o sťažnosti, pretože sa zúčastnila na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa. Toto ustanovenie nezakladá podmienky, že daný sudca musí vec meritórne rozhodnúť, čo vyplýva zo samotnej gramatickej interpretácie...ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa...a JUDr. Monika Liptáková sa vydaním trestného rozkazu nepochybne zúčastnila na rozhodovaní mojej trestnej veci ešte v čase, keď bola zákonnou sudkyňou na súde nižšieho stupňa. Mám teda za, že po napadnutí veci na odvolací súd do senátu I Tos, kde bola dokonca predsedníčkou senátu, sa mala automaticky vylúčiť z rozhodovania v danej veci, čo však neurobila a vec prejedнала, čím došlo k porušeniu môjho práva na zákonného sudcu a naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku ja, obvinený poukazujem na § 119 ods. 3 Trestného poriadku, v zmysle ktorého za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo osobitného zákona. Už v rámci verejného zasadnutia na okresnom súde sa prokurátor v konečnom návrhu odvolával práve na úradné záznamy, ktoré boli prečítané zo spisu, konkrétne úradné záznamy o predvedení osoby spísané príslušníkmi PZ (č. l. 281, 285 spisu) a poukazoval, že práve tieto preukazujú, že ja, obvinený som sa v skúšobnej dobe správal agresívne voči príslušníkom PZ. Môj obhajca v rámci konečného návrhu uvedené hneď namietal, pričom uviedol, že úradný záznam spísaný príslušníkmi PZ nie je možné považovať za dôkaz v trestnom konaní a vychádzať z jeho záverov ako preukázaných faktov. Rovnako na to môj obhajca poukazoval aj v rámci vyjadrenia k sťažnosti prokurátora zo 17. mája 2021. Napriek tomu odvolací súd v napadnutom uznesení na str. 5 ods. 3 odôvodnenia uvádza skutočnosti, ktoré majú z úradných záznamov vyplývať a tieto následne hodnotí ako riadne vykonaný procesný dôkaz na verejnom zasadnutí. Mám za to, že uvedený postup odvolacieho súdu nebol správny, nakoľko úradné záznamy príslušníkov PZ nemajú povahu dôkazu, pretože ide o jednostranný úkon policajta, ktorý do záznamu sformuluje subjektívne hodnotiace úsudky, ktoré rozhodne nepreukazujú reálny skutkový stav veci. V žiadnom prípade takéto úradné záznamy nemožno považovať za dôkaz použiteľný v konaní pred súdom, z čoho plynie záver o tom, že ani súd ani žiadna procesná strana nimi ako dôkazmi argumentovať nemôžu a pokiaľ tak urobia, sú námietky ako aj právne závery z toho plynúce právne irelevantné (podporne uznesenie Krajského súdu Nitra, sp. zn. I To/84/2014).

Poukázal na dôkaz, a to na zápisnicu z verejného zasadnutia na Okresnom súde Žilina, z 29. marca 2021 (súčasť spisového materiálu) a vyjadrenie k sťažnosti prokurátora (súčasť spisového materiálu).

Obvinený vo svojom dovolaní ďalej uviedol, že: „Ja ako dovolateľ považujem procesný postup odvolacieho súdu, ktorým založil svoje rozhodnutie o mojom neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, za nesprávny, pretože úradné záznamy spísané príslušníkmi PZ nie sú dôkazným prostriedkom v trestnom konaní, nie je možné ich čítať ako listinné dôkazy a nie je možné o ne oprieť ani meritórne rozhodnutie súdu. Účelom úradných záznamov je popísať postup polície pri overovaní informácií o tom, že mohol byť spáchaný trestný čin alebo priestupok, prípadne popísať postup pri realizácii oprávnení podľa zákona o policajnom zbore, ide teda o dokumentovanie operatívneho postupu polície a takýto dokument má len povahu informácie. Úradný záznam zo skutkového hľadiska, či z hľadiska postupu polície nič nedokazuje, nakoľko dôkazom by mohol byť len obsah záznamu, ktorý je možné „zprocesniť“ len vo forme výsluchu príslušníka PZ, ktorý ho spísal. Úradný záznam bez svedeckej výpovede vypovedá len o tom, kto ho spísal a kedy ho spísal. Mám za to, že ak chcel konajúci súd do svojich záverov o neosvedčení sa mňa, odsúdeného v skúšobnej dobe

preniesť závery vyplývajúce z úradného záznamu, mohol tak spraviť len výsluchom príslušníkov PZ na verejnom zasadnutí. V tejto trestnej veci bolo rozhodnuté odvolacím súdom o mojom neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia na podklade dôkazov, ktoré boli vykonané nezákonne, a teda aj rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdmi vykonané zákonným spôsobom, čo je dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku“.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým uznesením bol porušený zákon v jeho neprospech a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil dovolaním napadnuté uznesenie, vo všetkých výrokoch a podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku prikázal, aby súd v inom zložení senátu v potrebnom rozsahu vec znova prerokoval a rozhodol a súčasne rozhodol podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku.

K podanému dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina (č. l. 382 a rub spisu), ktorá uviedla: „V súlade s konštantnou judikatúrou súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k oprávneným osobám na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že obvinený podal dovolanie proti uzneseniu o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, hoci dovolanie možno zo strany obvineného podať len proti právoplatnému rozhodnutiu o vine a treste ako o základnej otázke trestného konania. Uvádzam, že zo strany obvineného je možné podať dovolanie len výslovne proti právoplatnému rozhodnutiu, ktorým sa trestné konanie právoplatne končí (ktorým sa končí konanie „o trestnom obvinení“ v zmysle Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd). Navrhujem preto podané dovolanie obvineným B. Š. odmietnuť podľa § 368 písm. b) Trestného poriadku ako podané neoprávnenou osobou“.

Prokurátorka ďalej uviedla, že: „Obvinený (resp. osoby oprávnené podať v jeho prospech opravný prostriedok za podmienok uvedených v ustanovení § 369 ods. 5 Trestného poriadku) ako aj generálny prokurátor, sú oprávnenými subjektmi na podanie dovolania v zmysle § 369 ods. 2 Trestného poriadku len proti taxatívne uvedeným rozhodnutiam. Ide o rozhodnutia vo veci samej, teda meritórne rozhodnutia, ktorými sa trestné stíhanie končí. Za takéto rozhodnutie nemožno považovať uznesenie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe a o výkone podmienenečne odloženého trestu, ani uznesenie o zamietnutí sťažnosti obvineného proti takémuto uzneseniu. Výnimku predstavuje ustanovenie § 371 ods. 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého minister spravodlivosti podá dovolanie okrem dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienenečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienenečne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienenečnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že iba minister spravodlivosti je oprávnenou osobou na podanie dovolania v prípade porušenia ustanovenia Trestného zákona alebo Trestného poriadku o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienenečne odložený (pričom dovolanie podá v zmysle § 369 ods. 1 Trestného poriadku len na podnet osoby, ktorej Trestný poriadok nepriznáva právo na podanie dovolania, okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp zn. 2Tdo/65/2019, z 15. októbra 2019). Poukazujem taktiež na rozdielnosť otázky viny a trestu a otázky osvedčenia sa obvineného v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia ako dvoch samostatných predmetov konania. Rozhodovanie o osvedčení sa obvineného v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia predstavuje konanie až po právoplatnom odsúdení obvineného. Hoci tieto dve konania spolu formálne súvisia, je potrebné ich chápať ako rozdielne konania, iniciujúce rozdielne otázky, so samostatnými predmetmi, o ktorých sa rozhoduje. Na základe tejto premisy sú potom akékoľvek námietky obvineného vo vzťahu k skutočnosti, že v tej istej veci rozhodoval ten istý sudca, nedôvodné“. Navrhla podané dovolanie podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku ako podané neoprávnenou osobou odmietnuť.

K vyjadreniu prokurátorky sa vyjadril obvinený B. Š. (č. l. 385 a rub spisu), v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s tým, že nie je oprávnenou osobou na podanie dovolania. Vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukazovala prokurátorka vo svojom vyjadrení, obvinený uviedol: „V citovanom uznesení ide totiž o prípad, kedy odsúdený podal dovolanie síce proti uzneseniu, ktorým súd vyslovil, že sa neosvedčil v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia,

avšak takéto rozhodnutie vydal totožne súd prvého stupňa a toto rozhodnutie bolo následne potvrdené krajským súdom. Teda odsúdený v danom prípade ani nemohol napadnúť dané rozhodnutie v zmysle § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku podaným dovolaním, lebo skutočne nebol oprávnenou osobou“. Obvinený ďalej uviedol, že na podanie dovolania je oprávnenou osobou podľa § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku. Keďže dovolaním napáda uznesenie krajského súdu, ktorý zmenil rozhodnutie okresného súdu a vo veci sám rozhodol, obvinený mal za to, že spĺňa oprávnenosť na podanie dovolania. Vyjadrenie prokurátorky okresnej prokuratúry je podľa názoru obvineného len všeobecné a mechanicky prenášajúce uvádzanie nekonkrétnych okolností, navyše sa odvolávajúc na procesne neaplikovateľnú judikatúru na tento prípad, a preto v celom rozsahu trval na podanom dovolaní.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) vec predbežne preskúmal podľa § 378 Trestného poriadku a následne po postupe podľa § 381 Trestného poriadku rozhodol, že dovolanie bolo podané neoprávnenou osobou - § 382 písm. b) Trestného poriadku.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani na preskúmavanie nimi vykonaného dokazovania. Nie je nástrojom všeobecného preskúmavania všetkých rozhodnutí súdov nižších stupňov. Jedným z kritérií vymedzenia podania dovolania je okruh rozhodnutí, voči ktorým je uplatniteľné. Tento okruh je daný predovšetkým ustanovením § 368 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré definuje právoplatné rozhodnutia súdu, voči ktorým možno dovolanie podať a ktorými bol porušený zákon, alebo boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371 Trestného poriadku (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku).

Podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie:

- a) rozsudok a trestný rozkaz,
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- d) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania,
- e) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného ,
- f) uznesenie o schválení zmieri a zastavení trestného stíhania,
- g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,
- h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

Okruh rozhodnutí vymedzený v uvedenom ustanovení dopĺňajú rozhodnutia uvedené v ustanovení § 371 ods. 2 Trestného poriadku - napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmiennečnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste - vo vzťahu ku ktorým môže dovolanie podať len minister spravodlivosti, a v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, kde opäť len minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Ďalším kritériom vymedzenia podania dovolania je okruh oprávnených osôb, ktoré dovolanie môžu

podať (§ 369 Trestného poriadku).

V posudzovanej veci bolo dovolanie podané obvineným voči uzneseniu krajského súdu, ktorý rozhodoval o tom, že obvinený sa neosvedčil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, že trest vykoná a o spôsobe jeho výkonu.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 371 ods. 2 Trestného poriadku jasne vyplýva, že rozhodnutie o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienne odložený, inými slovami o rozhodnutí o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a následnom rozhodnutí o výkone trestu a spôsobe jeho výkonu, ako je tomu v tomto prípade, môže dovolaním napadnúť výlučne len minister spravodlivosti.

Dovolanie podal obvinený B. Š., teda osoba neoprávnená, čím bol daný dôvod odmietnuť podané dovolanie podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku a nemožnosť jeho preskúmania v dovolacom konaní.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.